

Hangjongeren, ofwel de kinderen van onze Fons,

Bij de schapen wordt het al professioneler. We krijgen van een kennis een lange ouderwetse ruif en die plaats ik in de schapenstal zodat er minder hooi verknoeid wordt. We hebben ruimte voor lammeropvang, de warme lamp kan er weer boven en zelfs de babyfoon doet het. Dus hoor ik alles wat er 's nachts gebeurt, (dat wil zeggen als ze er geluid bij maken). Op precies 1 maart wordt de eerste tweeling geboren. Onder het toezien oog van Malle Geit.

Ondertussen lopen alle lammeren en oaien al weer buiten en slapen ze in de blokhut.

Dat laatste is wel nuttig, want als ik mijn laatste ronde doe bij mijn flessenkinderen, zie ik in het schijnsel van mijn lantaarn 2 helder groen gele ogen oplichten. De vos loopt in de wei waar overdag de schapen lopen. Ik ga hem achterna. Maar hij vewijdert zich met frisse tegenzin. Telkens stopt hij om te zien of ik nog volg. Bijna elke avond zie ik hun ogen in de verte oplichten. Er zal wel een burcht zitten. De eerste avonden dat de lammeren buiten blijven zijn best spannend.

Tijdens de “babyboom” is Nollie even een weekje in Nederland.

We hebben een heel mooi bont stel en zelfs een lam met de X-factor.

Onze kippen zijn klaar met broeden. De grijze kip die het laatst ging zitten, pikt de eerste 4 kuikens in en houdt het na twee weken zitten voor gezien. De andere is duidelijk wat standvastiger en broedt ook nog 4 overgebleven eieren uit. Het achtste kuiken is geen lang leven beschoren. Het wordt jammerlijk onder de voet gelopen door z'n moeder en ook zij heeft geen zin meer in de laatste 2 eieren (ze heeft dan ook al met al een maand gezeten). Dit zijn trouwens de eerste kinderen van onze Henk. Ze lopen eerst in een noodren, gekregen van onze hulp Annie. Helaas leeft onze Henk slechts voort in zijn nageslacht. We gaan 1 avond uit eten, de kippen zijn nog niet op hok en we nemen het risico. Als ik bij thuiskomst het hok ga sluiten tref ik ervoor een bos hanenstaartveren. Ook Henk heeft zijn dames moedig verdedigd en sterft in het harnas. Hopelijk wordt 1 van zijn kuikens net zo'n fraaie kukelaar.

Zitten we op een avond bij de buis, moeders kijkt naar buiten en zegt: "Jansen (mijn rode kater) is nog buiten". Blijkt het gewoon een vrijpostige vos te zijn die over de voorstoep loopt. Op een andere avond vliegt Apie ineens naar het raam: staat er een wildvreemde kat naar binnen te loeren. Tijd om de kuikens eens extra goed in te stoppen! Het instoppen van die nacht blijkt maar net voldoende. De stenen die om de kooi liggen zijn weggekrabd. Dus verhuis ik ze naar de paardentrailer. Als de vos daar inkomt weet ik het ook niet meer.

In Frankrijk is de jacht heilig, maar blijkbaar ook verplicht. In het laatste weekend van dit jachtseizoen komen we onze burgervader en zijn zoon tegen na een weinig succesvolle jacht op de "cochons" (wilde zwijnen). Als we vragen of dit werkelijk het laatste weekend is, zeggen ze verheugd: "Gelukkig wel, dan kunnen we weer eens een weekend thuis blijven!". Wij zijn er ook blij mee, want dan kunnen we het bos weer in met de honden.

Het blijkt werkelijk tot de laatste dag van februari te gaan. Maandag 28 staan er aan elk weggetje borden met waarschuwingen en als die er niet staan, zie je wel overal de witte Kangoo's en Berlingo-tjes staan (wit is nl de minst dure kleur als je een auto koopt) en mensen in oranje vestjes. De hesjes ter voorkoming dat men elkaar afschiet. Het schijnt dat er in heel Frankrijk per jaar toch ongeveer zo'n 80 serieuze jachtongelukken gebeuren. Nou kun je het wel een beetje voorstellen want bij enkele verenigingen moet er voorafgaand aan de jacht eerst ingedronken worden (zouden ze moed moeten vergaren?). Wie bij de jacht aan een actieve bezigheid denkt heeft het ook mis. Meestal zitten de jagers op een boomstronk of klapstoeltje te wachten, verscholen achter een boom tot het wild naar hen toe gedreven wordt. Waarbij de afstand tot hun auto niet veel meer dan 20 meter bedraagt.

Onder de abri is een prachtige betonvloer gestort. Hij is nu echt helemaal af en ook wordt het erf op z'n kop gezet. Eindelijk vinden we een plek voor de grote stenen die we nog hadden, we maken een wei voor de stallen. Onze engelse vrienden die de hekken voor ons plaatsen komen volledig self-supporting. Ze brengen een gasfornuis, tafel en stoelen mee voor de lunch en tussen de middag is deze tafel keurig gedekt met kleedje en al. Op het menu staan allerlei heerlijke braadsels en een goed apero ontbreekt niet.

Er is een ludiek zithoekje tegen de schuur gemaakt.

De hibiscus haag gaat er uit, want de planten stonden veel te dicht op elkaar. Er komt een hele laag nieuw grind op het terrein. Een heel geschuif en gegrAAF. Met een fantastisch eindresultaat.

Onze kleine Aap is even buiten gevecht gesteld. Haar oefeningen met Wolf en haar stevige linkse hoek zijn niet efficiënt tegen een auto. Op 3 maart strompelt ze binnen en is helemaal beurs. Gelukkig kan ze het na vertellen. De honden doen nu uiterst voorzichtig met haar, behalve als ze te eten krijgt. Gelukkig tekent ze na een week weer langzaam bij. Ze heeft een goede klapper gemaakt. De snordoos is nog niet helemaal optimaal. Wel kunnen we nu dingen op het aanrecht laten liggen zonder dat die meteen verdwenen zijn. Het springen is er voorlopig nog niet bij. Om op schoot te komen gebruikt ze nu mijn been als ladder.

Ik ben weer druk aan het snoeien, dit keer moet de heg aan de kant van Premery er aan geloven. Er zitten wilde rozenbomen in. Met hoofdstammen van zo'n 8 cm doorsnede. Ze kronkelen overal doorheen en het is dan ook een heel gesloop. Maar hopelijk komen er door deze actie minder rupsen in de fruitbomen. We zullen wel een heus paasvuur kunnen stoken zoveel komt er vanaf. Toch doneer ik de takken aan de buurman, die heeft zoveel gesnoeid dat dat beetje van mij er nog wel bij kan.

We bezoeken de markt van Corbigny weer een keer. De marktkoopman waar Nollie een nieuwe broek koopt heeft als extra handel zijn krielhaantjes mee. We kiezen een mooi kleurtje uit. Want het is toch wel heel kaal zonder onze uyenbaard.

Trouwens, ooit een oeuf à la coque gegeten? Officieel moet het een zachtgekookt eitje zijn. Maar zo zacht dat alleen het uiterste wit licht opaal gekleurd is en de rest is nog zo vloeibaar als wat. Daar hoor je dan je brood in te soppen. Het is meer een ei dat over het water vloog.

De primula's, de anemoontjes en het speenkruid steken weer overal de kop op. En alle bomen beginnen langzaam uit te lopen. De lente is weer echt op gang. We lunchen alweer buiten op het voorterras.

Vanuit een zonnig Maubranche,

Nol de Funes et Koos

